

בן קרוב ל-60, אבהי, כסוף-שיער. כאשר נפתחה הדלת, הופתעתי לחלוטין.

הרופא בעל החלוק הלבן שנכנס והציג את עצמו כמוחמד כאמל נראה כבן 30 פלוס. צעיר, גבוה, בעל חיוך משובב. הוא דיבר אנגלית מצויינת.

לא היו דרוש לי זמן רב כדי לדעת שלפני האיש המקסים ביותר שפגשתי במצריים.

אחרי כמה דקות של דברי-נימוסין ב-עמידה, הפעלתי את מכשיר-ההקלטה הקטן שלי. הנה הדברים כפי שנקלטו:

כאמל: אנה, שב.

אני: אני מוכרח לומר, אני מופתע לראות שאתה אדם כה צעיר. המותר לש-אול מה גילך?

כאמל: (צוחק) לא, אתן לך לנחש. גם כאשר הייתי בלונדון, ועברתי שם את תקופת-ההתמחות שלי, חשבו שאני צעיר מכפי גילי. גם בצרפת...

אני: אתה מוכרח להיות יותר מבוגר מכפי שאתה נראה. הרי אתה בריגדיר!

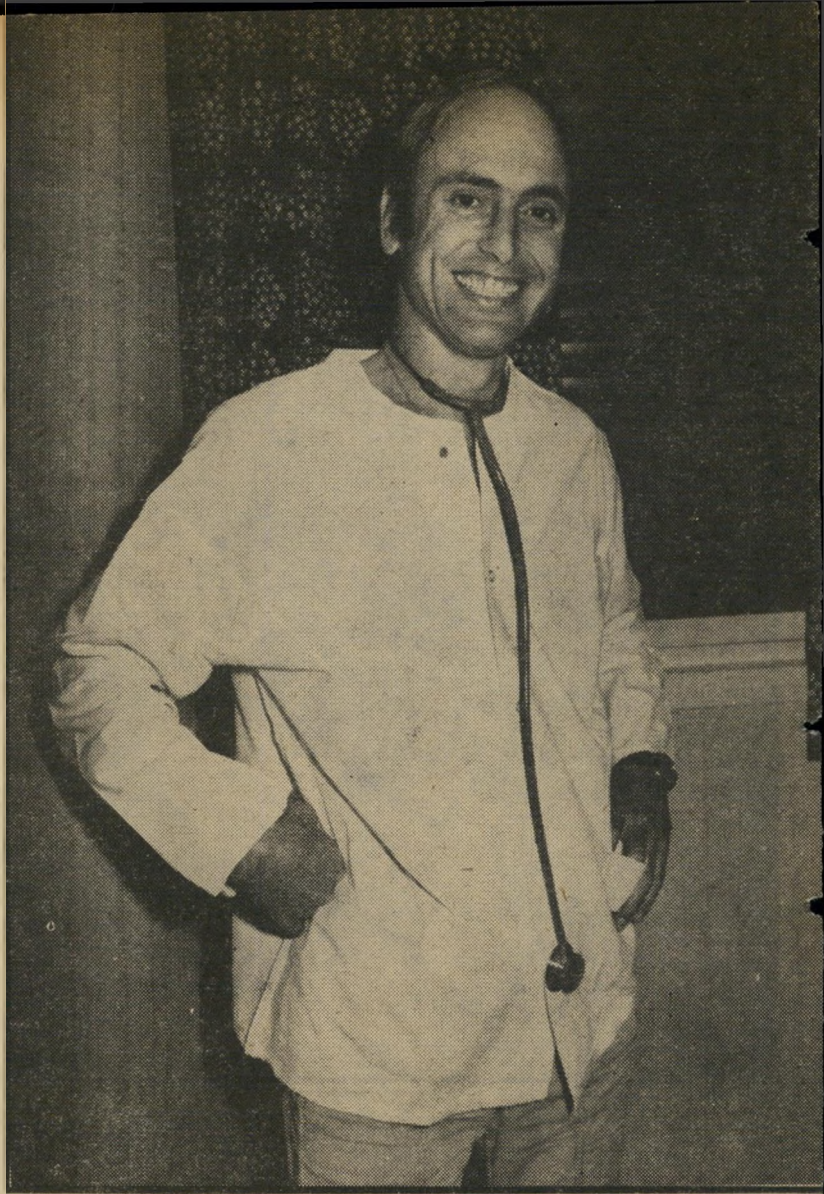
כאמל: גם בצרפת חשבו שאני יותר בכל מקום שאני עובד חושבים שאני צעיר מדי. בעצם, אני לא כל-כך זקן!

(צוחק כללי).

כאמל: האמת היא שהתחלתי בלי-מודים שלאחר הביאיי. בגיל צעיר.

הרעייה: אורית שוחט, בתה של יפה ירקוני, שאותה נשא יגאל אחרי החלמתו מהפציעה הקשה.

גאל שוחט (משמאל): הוא בא להפציץ את חייו וגישתנו האנושית כל-כך והחליט להפוך בעצמו לרופא...

ביצל המוות

שיחה בתל-אביב בטרקלין דירתם ברמת-אביב, משמיע עורך העולם הזה ליגאל ולאורית שוחט את קולו המוקלט של ד"ר כאמל, ומראה להם את התצלומים שלו, שצולמו על-ידי שלמה סתר.

שיחה בקאהיר מתחת לתצלומיהם של נשיאי מצרים, אנוואר אל-סאדאת וגמאל עבד-אל-נאצר, משוחח ד"ר מוחמד כאמל עם עורך העולם הזה, בחדר-האורחים של בית-החולים הצבאי אל-מעאדי, מדרום לקאהיר.